

977

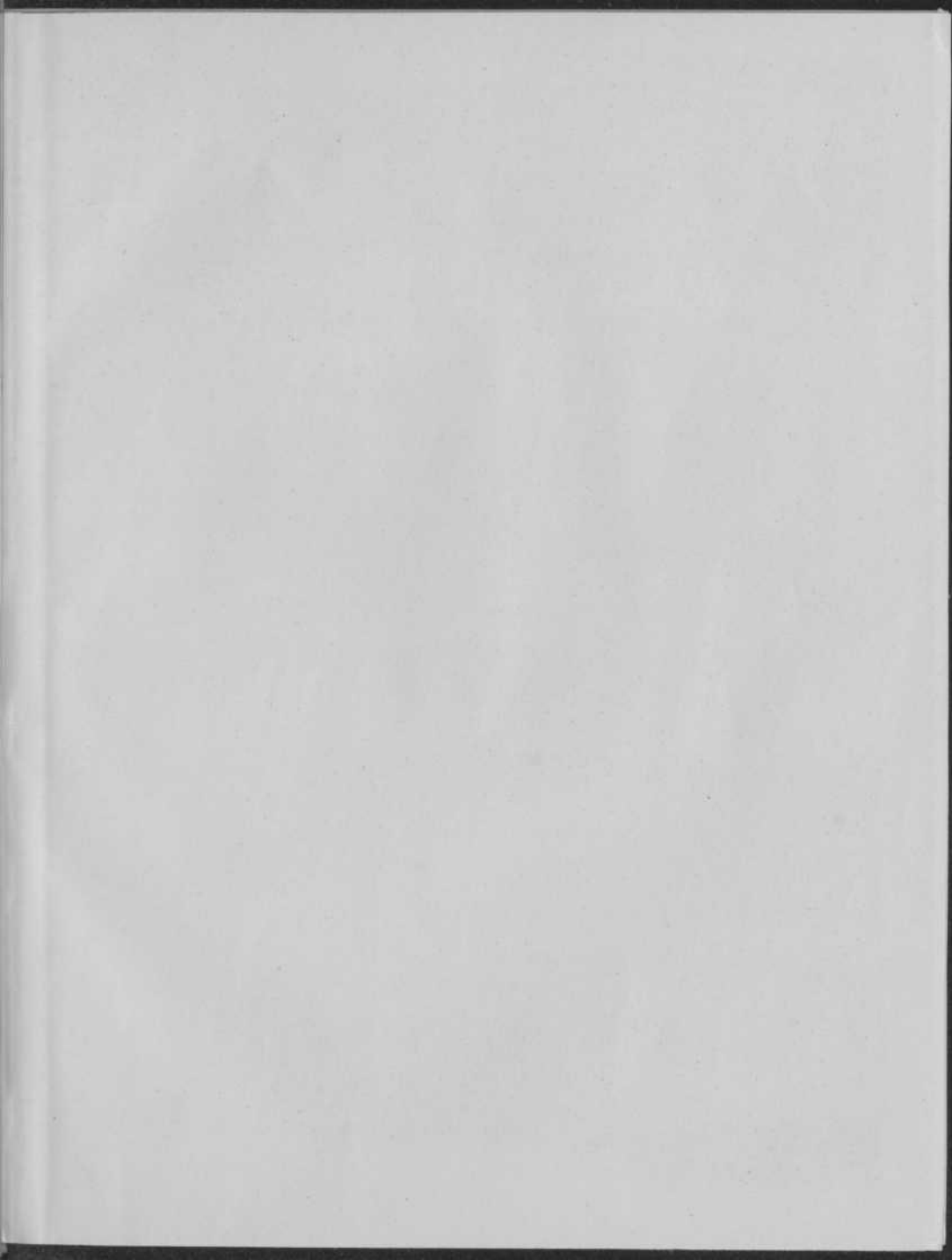
F

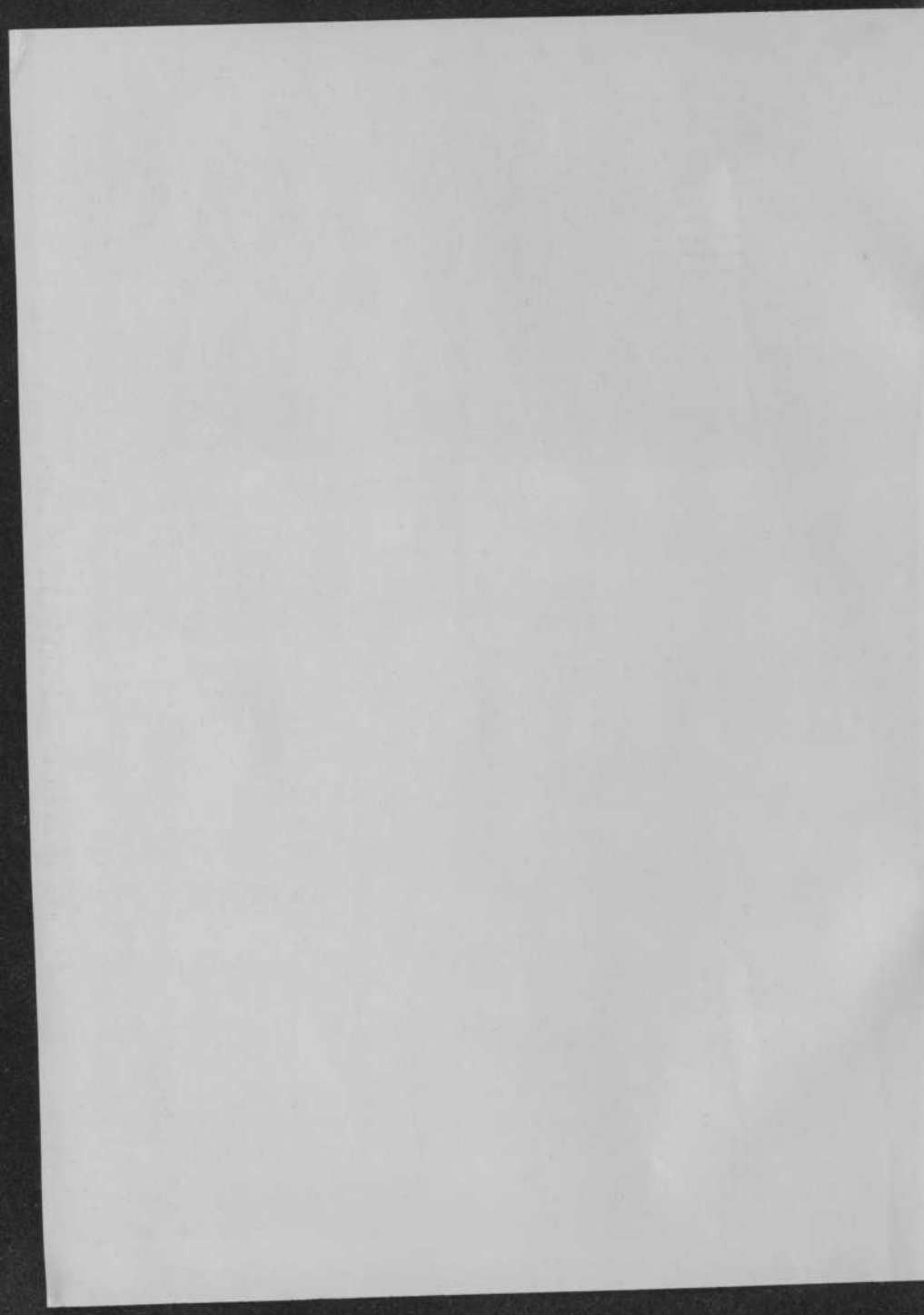
12

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

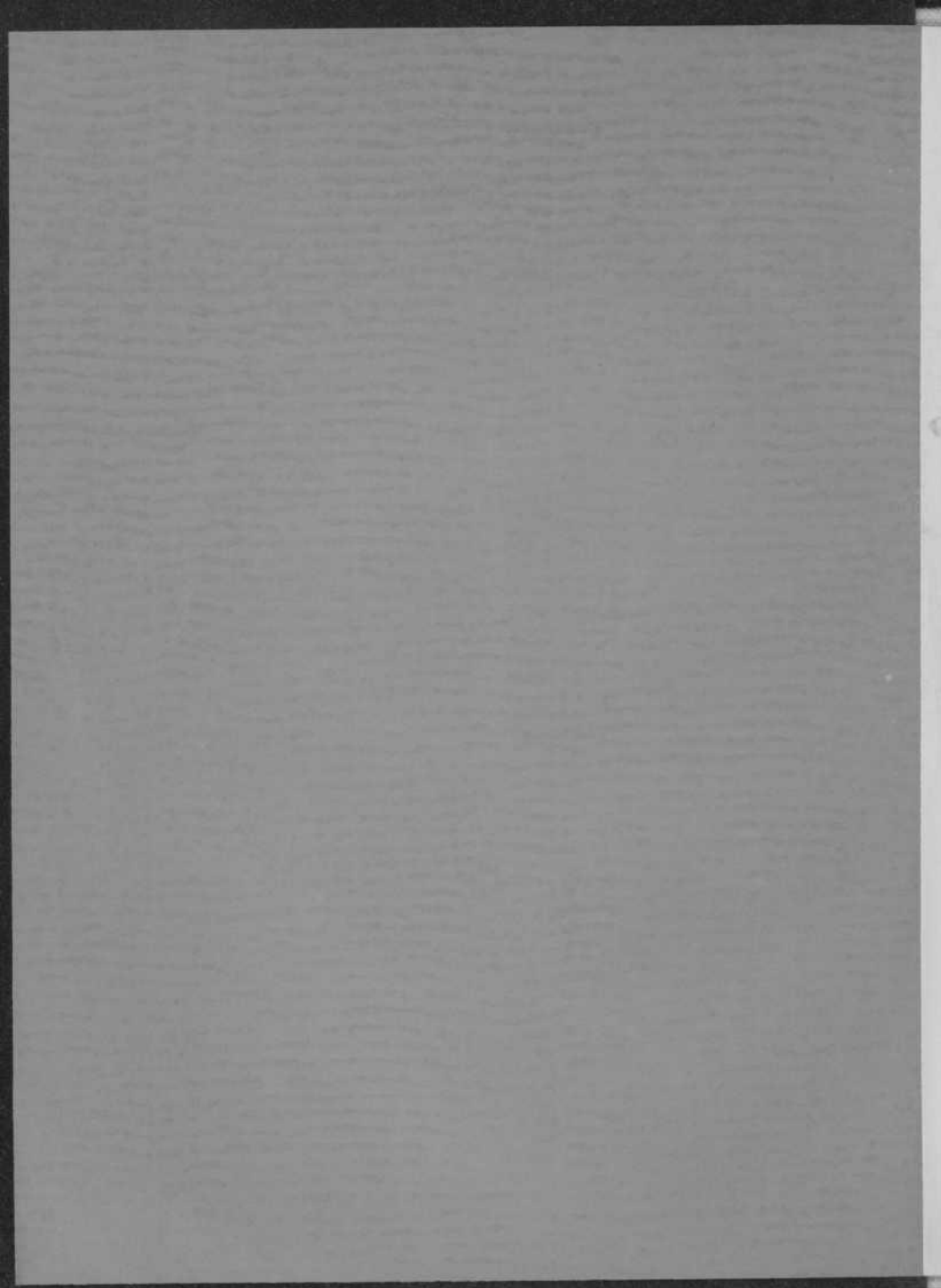
0972 3583

G.A.VAN KLINKENBERG
DE CACTUS

393161.

977 Fr

G. A. VAN KLINKENBERG

DE CACTUS

GEDICHTEN

Bij Hijman, Stenfert Kroese
& Van der Zande, Boekverkoopers
Arnhem 1932

VROEGELENTÉ

(Rijnland)

Tegen de helling zoelte en zomergeur.
Nog zijn de tuinen leeg en bladerloos
al botten wijnrank en de wilde roos.
Een jonge vrouw leunt in de open deur.

Den zwerver wenken nog de held're verten.
Tusschen de oude blaren wordt de wind
onrustig. Ergens praat een droomend kind.
's Avonds verschijnt weer het bekend gesternte.

PARK IN HET VOORJAAR

De blinden tasten naar de banken.
Vervreemde handen zoeken 't warme licht
en langzaam weer hernieuwt het leven zich.
Het lijken ieder jaar de eend're klanken.

Een roep over 't gazon is luid en sterk.
Nauw rimpelen de boomen in den vijver.
Kinderen laten witte scheepjes drijven.
Minnenden dralen bij een bloeiend perk.

De tuinman draagt een stokroos en een spade.
Ernstig is zijn geruste glimlach. 's Avonds gaan
schaduwen door de ijle boomen waaien
en uit een heuvel rijst de roode maan.

NOCTURNE

De gele maan verschrikt het slapend wild.
De nymphen schuilen dieper in 't geblaârte.
Aan d'open boschrand begeleidt een sater
fluitend de heksendansen van den wind.

Een ruiter jaagt door kreupelhout en hei.
Gerucht van onheil en van dood gaat zich verspreiden.
Een zwarte damp komt uit de ruigten stijgen
en schuift, een snelle schimmenstoet, voorbij.

In 't glinsterend moeras lokt het verderf.
Een gaudief sluipt langs 't braakveld en verdwijnt
in het gehucht, dat uitgestorven schijnt.
Tot plots een hond luid aanslaat op het erf.

DROOMTUIN

Hier bloeit een droom als een verhelderd leven
door overgroeide muren hoog omsloten
waar bloemen, uit het donk're gras gesproten,
zijn als bekenden uit een vroeger leven.

Wanneer de zon schijnt door de ijle boomen
gaat er een meisje aarz'lend langs de hagen
als in een nieuwen, vreemden droom gekomen,
met in de oogen schaduw, donk're vragen.

En 'savonds, tusschen sluim'rende kontoeren,
komt weer haar glimlach door den schemerzweven
en draalt aan alle bloemen en een beven
gaat door de ranken, die haar zacht beroeren....

en in den nacht, het sterre-held're duister,
narcissen bloeien uit vervallen zerken
en oude namen worden weer gefluisterd....

en in den vijver schijnen, onbewogen,
de glanzen van haar lang gestorven oogen....

N A J A A R

Tegen het bosch weerklinken najaarsschoten.
Een vogelzwerm wendt en verschiet gezwind.
De avondwind verstroot de laatste rozen.

Een afscheid wuift van 't hek. Zie in de tuinen
de vreugde der chrysanten zacht vergaan
en enk'le, onbewogen boomen staan
voor blauwe verten, die zich gaan verruimen.

De najaarsgeur is als de geur der haren
waarin mijn hoofd eens diep verzonken was.

Hoor! hoe de vruchten vallen door de blaren
en ploffen in het lang en vochtig gras.

DE DROOMSTER

Zij droomde van een doornenhaag
en van een veder, die daar hing
en van een vogel, die zij ving,
die zich verstrikt had in de haag.

Zij droomde van een watervlak,
waarin een vlucht'ge wereld scheen.
Zij schreed er lachend overheen
en plukte een purperen bloesemtak,
die wond zij om haar slapen heen.

En zij bevond zich in een dom.
Een gouden licht scheen door het raam.
Zij hoorde van den wand rondom
het zachte roepen van haar naam
en fluisterde: ik kom, ik kom....

L E N T E N A C H T

Het raam staat open in den sterrenschijn:
een sidderend en ingehouden lichten.
De dichter ziet, diep in den donk'ren wijn,
zijn oogen en heeft held're droomgezichten.

Den droomer komt de witte vrouw verschijnen,
wier beeld hij in het leven niet kon vinden.
En door de schemeringen van de pijnen
dwalen de fluisteringen der beminden.

De tuin is in het diepe loof verscholen,
waar purp're bloesem tot prieelen huift
en over de wijd-opene vioolen
de vlier haar zoete doodengeuren wuift.

DE O O G E N

Soms ziet zij in de haar bekende oogen
geheime glanzen, of een stille wachter,
een vreemd gelaat zich houdt verborgen achter
gordijnen in den luwen wind bewogen....

één oogenblik, een stille glinstering —
en door den aanblik van dit onbekende
ontsteld, vraagt zij zich af: ben ik bedrogen,
zag ik mijzelve niet in deze oogen,
was het een vreemde, die voorbij mij ging?

DE VERLOOFDEN

Hij ziet haar in de oogen en zij staart
naar eene verte, of ze iets herkende
in deze zaligheid, een lang gewende
arm om haar schouder, die haar niet verlaat.

En zij herinnert zich hoe, lang geleden,
een vreemde in den nacht haar kwam genaken
en bij haar sliep, maar met het moe ontwaken
in nevelen van droom was weggeleden.

ZWARTE VOGELS

Slapeloos dwaalt zij door de duist're kamer,
schuift de gordijnen van het raam terzijde
en ziet de maan over de daken dwalen
en zwarte vogels langs de sterren glijden.

Zij trekken door den nacht in dichte zwermen
geluidloos langs de hemellichten voort,
die zij met een doorschijnend donker dempen.
Het is hun onrust, die haar slaap verstoort.

En langzaam hoort zij nader tot zich komen
ruischen, van vleugelen, van een vreemde zee....

zij voelt zich duizelen en opgenomen....

Een zwarte Engel voert haar met zich mee....

DE NACHTWIND

De nachtwind sprak met de boomen
beneden onder het raam.
Zij is uit haar bed gekomen
en ging voor het venster staan.

Zij keek en huiverde even
en luisterde ademloos.
De wolken schenen te zweven,
maar hun beeld was bewegeloos.

Hoorde 't gesprek niet, dat al te
snel en fluisterend werd gevoerd.
Toen heeft een blanke gestalte
haar een oogenblik aangeroerd

en sprak: kom met mij, ik voer u
voorbij de wereld en ver
voorbij uw laatste verlangen
en verder, van ster tot ster;

ik fluit en de blinkende scharen
zijn ruischende aan mijn zij,
zij zullen u veilig bewaren,
kom met mij.... kom met mij....

Zij keek en huiverde even
en luisterde ademloos.
De bladeren, na het beven,
werden bewegeloos.

Langzaam sloot zij de ramen
en deed de gordijnen dicht
en ging op den tast door de kamer
ontstak het suizende licht.

En zij lag urenlang, wachtend;
toen vielen haar oogen dicht.

OVER DE HEIDE

Over de heide gaat een kudde schapen
en de hond en de herder, langzaam over de heide,
langs de verlaten bouwvelden en voorbij de
schaarsche en schamele hutten van het gehucht;

en de laatste geluiden gaan allengs verloren
in de wijdte der velden achter het armlijk koren,
waarin de avondwind zich te rusten legt.

Langzaam over de heide gaat een kudde schapen
en de hond en de herder, over de donkere heide.

W E E R Z I E N

Over het grintpad, dat den tuin omsloot,
hingen de doode stengels, wild gebroken;
maar om het grasveld waren weer ontloken
de voorjaarsbloemen, wit en geel en rood.

Een zachte zon bescheen den donk'ren grond.
Ik zag haar, wyl ze mij niet meer herkende;
haar handen waren nog de lang gekende
smalle en bleeke en ook was haar mond
nog in dezelfde welvingen gesloten.

De lentewind beefde in de jonge boomen....

Hoe zijn wij, ongedeerd, elkaar ontkomen
uit de verblinding, die wij eens genoten!

DE CACTUS

De streng gesloten knop,
na maanden van bijna onzichtb'ren groei,
ging op een avond, zeldzaam plotseling,
wonderlijk snel en hoorbaar ruischend open....

en in den schemer hief
het sobere, eenzelve gewas
een bloem, zoo bovenmate rijk: kronen
om kronen goud en purper, dat het scheen
of in één oogenblik,
een leven, dat zich duizend jaar bezon,
onverwacht en voor eeuwig was ontwaakt.

Doch teeder immer is
de over-rijke en voor korten tijd
geboren; hij verdraagt het groote licht
niet van de zon, waarin zijn pracht verdort;
van het verteerend vuur niet, dat hem schiep.
En als zijn leven kort
maar hevig heeft gebloeid, begint hij weer
wijs en geduldig van den aanvang af.

TO BE AND NOT TO BE

voor H. M.

Dagen en dagen in het werk verzonken.
Dan weer de vraag (voor de hoeveelste maal?):
Waarom dit alles? wat heeft het voor zin? en
dagen en dagen verveeld en zwaarmoedig.

Tot ik uw stem weer hoor en uw lach en
alles wordt weder goed en ge zegt:
waarom zou het een zin moeten hebben? als jij
er maar zin in hebt, that is the question, old fellow.

SLAPELOOSHEID

Ik lig in mijn bed, warm en eenzaam.
Buiten is de wind, eenzaam en koud.
Ik zou in den wind willen loopen,
maar waar moet ik zoo laat naar toe?
De lichten zijn lang gedoofd
en alle deuren gesloten.
Ik zou, na een paar uur dwalen
hier weer terug zijn, vermoeder
en verslagener dan ik al ben.
Ik probeer tot duizend te tellen,
maar bij dertig geef ik het op.
Ik zie op eenmaal mijn leven
als een zinneloos draven door straten,
wanhopig eentonig en eenzaam,
van een voorstad, waar geen stad achter ligt,
waar geen droom, geen verlangen uit redt.
En alleen de herinnering
aan twee groote, bedroefde oogen,
aan een arm, waar mijn hoofd in rust
en een hand, die mijn voorhoofd streelt,

doet mij langzaam, verzaligd, verzinken
in de trage, bedwelmende kolken
van een grijzen, droomloozen slaap.

NACHTLIED I

De donkere dennen gebaren
en buigen en fluisteren samen
in den nacht voor het open venster.
Daarbinnen gaat nu het langzaam
neuriënd, suizend, deinend
rythme van adem en slaap.
Langs de vloer en de wanden wandelt
de maan, een blinkende engel;
zijn koele, opalen handen
ontsluiten bij het beroeren
der trillend geloken leden
nimmer betreden gebieden:
oerwouden, rivieren, prairiën,
bergtoppen, meren, poolzeeën....

II

Slaap nu, mijn teeder leven;
sluimer, mijn uitgebloeid zaad;
de nacht'lijke wateren komen
en verstrooien u wijd en zijd
en de langzame, grijze golven
ruischen vergetelheid
en zij mengen het duizendvoudig
levend geheim van den nacht
tot een lied zonder slot of zin,
zonder einde of begin,
ocean, die de dageraad wacht.

INHOUD

	Blz.
Vroege lente	3
Park in het voorjaar	4
Nocturne	5
Droomtuin	6
Najaar	7
De droomster	8
Lentenacht	9
De oogen	10
De verloofden	11
Zwarte vogels	12
De nachtwind	13
Over de heide	15
Weerzien	16
De cactus	17
To be and not to be	18
Slapeloosheid	19
Nachtlied	21

DE CACTUS door G. A. VAN KLINKENBERG
werd in opdracht van Hijman, Stenfert Kroese & Van
der Zande, boekverkoopers te Arnhem, gedrukt op de
persen van G. J. van Amerongen & Co. te Amersfoort
in het voorjaar van 1932

